

Arrest

nr. 55 557 van 3 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 8 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster is van Ethiopische nationaliteit, geboren te X (Ethiopië) op X.

1.2. Zij verklaarde op 27 augustus 2007 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 30 augustus 2007 als niet-begeleide minderjarige de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

1.3. Door de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid werd in toepassing van artikel 51/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) het Nederlands als taal van het onderzoek bepaald, gelet op verzoeksters vraag om

bijstand van een tolk van de taal Amarik. Verzoekster werd gehoord nopens de aan haar asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

1.4. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besliste op 28 maart 2008 om aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

1.5. Tegen deze beslissing tekende verzoekster beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 15 643 van 5 september 2008 werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster geweigerd. Het beroep tegen dit arrest werd bij beschikking nr. 3444 van 21 oktober 2008 ontoelaatbaar verklaard.

1.6. Op 23 maart 2009 werd aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.7. Op 8 mei 2009 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. Op 7 oktober 2010 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing genomen houdende de onontvankelijkheid van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit is de thans bestreden beslissing.

1.9. Op 19 oktober 2010 werd aan verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.10. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 08.05.2009 bij onze diensten werd ingediend door:

G. R., A.(R.R.: 091021956217)

nationaliteit: Ethiopië

geboren te (...) op 19.02.1991

adres: (...) 2220 HEIST-OP-DEN-BERG

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, van de wet van 15 december 1980 en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden(en):

> De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. :

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9ter §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door artikel 5 van de wet van 15 september 2006.

Bovendien toont de betrokkene niet op geldige wijze aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Het emailverkeer dat in de huidige aanvraag wordt aangehaald, waaruit de onmogelijkheid zou blijken om een identiteitsdocument te bekomen, wordt niet aanvaard door onze dienst. Hierin wordt namelijk informatie gegeven over het bekomen van identiteitsgegevens voor een minderjarige, terwijl betrokkene reeds meerderjarig was bij het indienen van de 9ter aanvraag (dd. 08.05.2009).

Daarbij kan bovendien worden opgemerkt dat er reeds een ruime tijd is verstreken sinds 08.05.2009 en dat betrokkene intussen reeds ruim de tijd heeft gehad om de nodige stappen te ondernemen om de nodige identiteitsdocumenten te bekomen.

Het Grondwettelijk hof stelt eveneens in haar arrest nr 193/2009 dd 26.11.2009 dat een dergelijk onderzoek naar medische zorgen in het land van herkomst vereist dat betrokkene zijn identiteit en

nationaliteit kunnen worden vastgesteld (B.5.2.) [...] Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. (B.5.3.) Doch betrokkene laat in huidig verzoekschrift na om zijn identiteit op een andere afdoende wijze aan te tonen. Bijgevolg is in huidig verzoekschrift een gebrek aan "enig ander document waarvan de waarachtigheid als bewijs van identiteit niet ter discussie kan worden gesteld."

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

** De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden."

2. Over de rechtspleging

2.1. In haar verzoekschrift vraagt verzoekster de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. De Raad merkt op dat in de huidige stand van de wetgeving betreffende de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures bijgevolg kosteloos zijn. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het verzoek.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de schending van de artikelen 10 en 11 van de Gecoördineerde Grondwet, de schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en tot slot werpt verzoekster een manifeste beoordelingsfout op.

3.2. Verzoekster licht haar enig middel als volgt toe: *"Het afwijzen van een aanvraag 9ter is strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling. Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens diens gezondheid en diens aanvraag niet werd gecontroleerd.*

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt. Bovendien blijkt uit de beslissing dat de het emailverkeer dat in de aanvraag werd aangehaald waaruit de onmogelijkheid zou blijken om een identiteitsdocument te bekomen niet aanvaard wordt. Verzoekende partij was inderdaad vrijgesteld op het ogenblik dat zij in asielprocedure zat. Zolang de Voogd optrad voor de verzoekende partij was ze nog in asielprocedure en was het hem verboden om naar de ambassade te gaan. De Voogd kon dus niet op zoek gaan naar ID documenten op straffe van nietigheid van haar asielaanvraag aangezien ze beroep zou hebben gedaan op haar autoriteit en juist het niet kunnen beroep doen op diens autoriteit is een belangrijk element van de asielprocedure. Nadien

is dit evenmin mogelijk gebleken. Verwerende partij heeft nagelaten te laten onderzoeken door de ambassade van België ter plaatse (en er is een convenant tussen DVZ en B.Z dat de DVZ rechtstreeks aan de ambassades opdrachten mag geven). Als verwerende partij dat nagelaten heeft zou verwerende partij zijn werk dienen te herdoen. Omorovrouwen-meisjes brengen immers allemaal hetzelfde verhaal. De onmogelijkheid ID of paspoort te bekomen, Over de ontvankelijkheid van een dossier art. 9ter VW beslist een ambtenaar van DVZ. Hij zal onder meer nagaan of het dossier volledig is. Dit houdt in dat hij ook nakijkt of er een medisch attest bij de aanvraag is gevoegd. Hij is niet bevoegd om over de inhoud daarvan te oordelen. Hij zal wel controleren of het attest door een arts is opgesteld, zoals de Vreemdelingenwet vereist. Indien de aanvraag ontvankelijk is, wordt de ernst van het medisch risico door een arts ingeschat. Bijkomende medische elementen die recenter zijn dan de aanvraag worden wél geëvalueerd in de beslissing over de gegrondheid. Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 onontvankelijk wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken. Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM, Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM. Verzoekende partij verwijst naar de memorie van toelichting bij de (gewijzigde) Verblijfswet. Daarin wordt verwezen naar artikel 9ter §4 Vw. Die bepaling sluit vreemdelingen uit van het voordeel van artikel 9ter wanneer er een ernstig vermoeden bestaat dat de vreemdeling zich schuldig maakte aan oorlogsmisdaden of misdaden tegen de menselijkheid (in de zin van artikel 55/4 Vw). Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever van mening was dat een vreemdeling, uitgesloten op basis van artikel 9ter §4 Vw, toch niet mag uitgewezen worden wanneer zijn gezondheidstoestand dermate ernstig is dat zijn verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Dat artikel biedt immers een absolute bescherming. In de voorbereidende werken zegt de wetgever overigens hetzelfde m.b.t. een aanvrager 9ter die geen identiteitsdocument kan voorleggen: ook dan mag hij niet uitgewezen worden bij een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Verwerende partij dient dus te onderzoeken of de ingeroepen ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, vooraleer een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen. Dat de motiveringsplicht door verweerder werd geschonden. Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is. Verzoeker heeft niemand waarop zij kan terugvallen in het land van herkomst. Verzoeker heeft ook geen mutualiteit in het land van herkomst (dus ook geen terugbetaling). Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd. Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt. Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoeker in ons land en in het land van herkomst en de andere argumenten. Teruggaan naar haar land van herkomst is bijzonder moeilijk gezien de ernstige toestand aldaar, maar tevens de sociale banden en de psychologische medische toestand die hiermee in verband staat. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.”

3.3. Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoekster in de toelichting van haar enig middel in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de, nochtans door haar opgeworpen, schendingen, met name de vermeende schendingen van de artikelen 10 en 11 van de Gecoördineerde Grondwet en van artikel 2 van het EVRM.

3.4. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels precies zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekster slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, kan het voor de verwerende partij op basis daarvan, zoals zij in haar nota aangeeft, niet duidelijk zijn hoe deze volgens verzoekster door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is. Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van bovenvermelde opgeworpen schendingen dewelke niet of niet naar behoren worden

toegelicht om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (cf. RvS 25 maart 1994, nr. 46.649, RACE. 1994, z.p.; RvS 18 juni 1992, nr. 39.750, Arr. RvS 1992, z.p.).

3.5. Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, geldt dat uit de lezing van de toelichting van het enig middel blijkt dat verzoekster daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

3.6. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven en de juridische basis aan op grond waarvan de beslissing is genomen, zo onder meer:

" (...) De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9ter §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door artikel 5 van de wet van 15 september 2006.

Bovendien toont de betrokkene niet op geldige wijze aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Het emailverkeer dat in de huidige aanvraag wordt aangehaald, waaruit de onmogelijkheid zou blijken om een identiteitsdocument te bekomen, wordt niet aanvaard door onze dienst. Hierin wordt namelijk informatie gegeven over het bekomen van identiteitsgegevens voor een minderjarige, terwijl betrokkene reeds meerderjarig was bij het indienen van de 9ter aanvraag (dd. 08.05.2009) (...) "

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

3.7. Waar verzoekster klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het middel in rechte faalt. *In casu* is terdege aan de vereiste motiveringsplicht voldaan. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag is vermeld. De overwegingen laten verzoekster immers toe om precies te achterhalen om welke redenen haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter onontvankelijk wordt geacht, zodat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

3.8. Betreffende de vermeende schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat verzoekster niet voldoet aan de wettelijke criteria. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar zij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde (...)

*De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: (...)
- De vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."*

3.9. Artikel 7 van het KB tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt vervolgens:

"§ 1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1 ° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;

§ 2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...) "

3.10. Verzoekster dient aldus te voldoen aan hoger vermelde wettelijke en reglementaire bepalingen, waarnaar ook in de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd verwezen, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepalingen.

3.11. *In casu* heeft verzoekster nagelaten een identiteitsdocument voor te leggen, en heeft zij evenmin een motivering of verduidelijking opgenomen dewelke haar mogelijk kan vrijstellen van deze voorwaarde opgenomen in haar initiële aanvraag van 8 mei 2009, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht heeft beslist dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk was. Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing, in toepassing van artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet en artikel 7, § 1 en 2 van het KB van 17 mei 2007, dan ook terecht het volgende geoordeeld:

"De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter §1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, §1, eerste lid), m.n.:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9ter §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door artikel 5 van de wet van 15 september 2006.

Bovendien toont de betrokkene niet op geldige wijze aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Het emailverkeer dat in de huidige aanvraag wordt aangehaald, waaruit de onmogelijkheid zou blijken om een identiteitsdocument te bekomen, wordt niet aanvaard door onze dienst. Hierin wordt namelijk informatie gegeven over het bekomen van identiteitsgegevens voor een minderjarige, terwijl betrokkene reeds meerderjarig was bij het indienen van de 9ter aanvraag (dd. 08.05.2009).

Daarbij kan bovendien worden opgemerkt dat er reeds een ruime tijd is verstreken sinds 08.05.2009 en dat betrokkene intussen reeds ruim de tijd heeft gehad om de nodige stappen te ondernemen om de nodige identiteitsdocumenten te bekomen."

3.12. Verzoekster voegde dan wel de schriftelijke weergave van emailverkeer bij waaruit zou moeten blijken dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om een identiteitsdocument te verwerven. Doch, zoals de gemachtigde terecht oordeelt, kan dit niet weerhouden worden als geldig bewijs waaruit de onmogelijkheid blijkt om een identiteitsdocument te bekomen. In dat emailverkeer wordt namelijk informatie gevraagd en gegeven over het bekomen van identiteitsgegevens voor een minderjarige, terwijl verzoekster reeds meerderjarig was ten tijde van het indienen van de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 8 mei 2009. Verzoekster is immers geboren op 19 februari 1991 zoals blijkt uit het administratief dossier en door verzoekster overigens niet betwist wordt. Zodoende is de uitleg die verzoekster gaf bij haar aanvraag om het niet bijbrengen van een identiteitsdocument te kunnen verklaren niet dienend en werd deze terecht niet weerhouden. Daarbij kan bovendien worden opgemerkt dat er reeds een ruime tijd is verstreken sinds 8 mei 2009 en dat verzoekster intussen reeds ruim de tijd heeft gehad om de nodige stappen te ondernemen om de

vereiste identiteitsdocumenten te bekomen en bij te brengen vooraleer de bestreden beslissing genomen werd op 7 oktober 2010.

3.13. Verzoekster voegt pas op 3 november 2010 een geboorteakte of geboortecertificaat van de City Government of Addis Abeba bij. De mogelijke bewijskracht van dit stuk doet hier in onderhavig annulatieberoep niet ter zake daar het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing van 7 oktober 2010 geen kennis had van dit stuk. Dit gegeven is onbetwist. Aan de gemachtigde kan immers niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met een stuk dat hem niet ter kennis werd gebracht. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen. Dit is vaste rechtspraak van deze Raad en de Raad van State. Het staat verzoekster evenwel vrij een nieuwe aanvraag te doen op basis van dit stuk, te meer in het licht van de recente rechtspraak van het Grondwettelijk Hof.

3.14. Het Grondwettelijk Hof stelt in haar arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 dat een onderzoek naar medische zorgen in het land van herkomst vereist dat betrokkene zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld (B.5.2.) (...). Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond (B.5.3.). Doch laat verzoekster na haar identiteit op een andere afdoende wijze aan te tonen. Bijgevolg was er ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing op 10 oktober 2010 een gebrek aan *"enig ander document waarvan de waarachtigheid als bewijs van identiteit niet ter discussie kan worden gesteld."*

3.15. Het staat verzoekster vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van haar bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die *in se* de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.

3.16. Dat verzoekster een voogd heeft gehad en zij tijdens haar asielprocedure vrijgesteld was haar identiteit te bewijzen doen hier niets ter zake. Bij de indiening van haar aanvraag was verzoekster immers meerderjarig en was er geen asielprocedure meer hangende.

3.17. Evenwel meent verzoekster dat het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, mogelijk een schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM. Verzoeksters beschouwingen zijn niet dienstig. Indien een vreemdeling niet alle bij wet of KB uitdrukkelijk vereiste documenten toevoegt aan diens aanvraag, dient de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. In zulk geval dient het medische risico geenszins meer verplicht te worden ingeschat door een geneesheer, evenmin dient de gemachtigde in zijn beslissing verplicht nog verder te motiveren nopens artikel 3 van het EVRM. Vermits niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden werd voldaan, dienen de voorwaarden betreffende de gegrondheid van de aanvraag immers niet nader onderzocht te worden, noch diende dienomtrent te worden gemotiveerd. De bestreden beslissing werd geheel terecht in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 7, § 1, 4e lid en § 2 van het KB van 17 mei 2007 genomen.

3.18. Voorts ontkent de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet dat de vreemdeling die dermate ernstig ziek is dat zijn of haar verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, niet zal worden verwijderd. Echter belet dit geenszins dat de aanvraag van de vreemdeling onontvankelijk wordt verklaard bij gebreke aan het voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, noch dat aan de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Uit het feit dat een ernstige zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel het grondgebied te verlaten. Dit wordt tevens door het bestuur *in fine* van de bestreden beslissing zelf aangestipt.

3.19. Tevens dient te worden opgemerkt dat waar verzoekster een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet worden opgemerkt dat deze bepaling vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag

worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat zij een dergelijk risico loopt, zal haar beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Verzoekster maakt noch in haar aanvraag, noch in haar verzoekschrift aannemelijk dat haar medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Evenmin toont zij met een begin van bewijs aan dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. *In casu* kan enkel worden vastgesteld dat verzoekster zich in haar inleidend verzoekschrift beperkt tot het uiten van vage en algemene beschouwingen, zonder uiteen te zetten om welke reden precies artikel 3 van het EVRM geschonden zou worden in haar concrete geval.

3.20. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen enkel concreet gegeven aan dat ertoe zou nopen te beslissen dat verzoekster dermate ziek is dat zij het grondgebied niet zou kunnen verlaten. Uit de bijgebrachte stukken blijkt immers dat verzoekster psychische problemen heeft waarvoor zij gevolgd wordt door de vzw (...). Psychiatrische en psychotherapeutische opvolging werden gestart alsook medicamenteuze ondersteuning. Uit die stukken blijkt ook dat verzoekster school loopt en de opleiding van grootkeukenmedewerker volgt. Een element dat aangeeft dat verzoekster dermate ziek is dat zij het grondgebied niet zou kunnen verlaten, kan uit voorgaande stukken niet meteen aannemelijk voorkomen. Diegene die aanvoert dat zij een dergelijk risico zoals vermeld in artikel 3 van het EVRM loopt, zal haar beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233, RvS maart 2002, nr. 105.262, RvS 14 maart 2002, nr. 104.674 van).

3.21. Ook in de parlementaire voorbereidingen nopens de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet staat, in relatie met artikel 3 van het EVRM, het volgende te lezen:

"Ook hier wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: behoudens uitzondering kan de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is; wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoonst dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM".

3.22. *In casu* kan dan ook slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Er is zodoende geen sprake van een zogenaamde 'manifeste beoordelingsfout'.

3.23. De bestreden beslissing werd geheel terecht genomen en ten genoegen van recht gemotiveerd. Terwijl ook de vermeende schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden weerhouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een beslissing slechts genomen kan worden na behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Er dient te worden vastgesteld dat aan verzoekster de mogelijkheid werd gegeven haar standpunt naar voor te brengen, en dit bij het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en eventueel nuttige aanvullende documenten bij te brengen tot het moment dat de bestreden beslissing genomen werd. Hierbij kon zij alle feitelijke informatie verschaffen die zij wenste te geven en haar aanvraag met nuttige elementen en stukken staven. *In casu* heeft verzoekster bij schrijven van 8 mei 2009 haar aanvraag ingediend, doch heeft zij nagelaten een identiteitdocument of de motivering tot vrijstelling van deze voorwaarde, tenminste een motivering dewelke kan voldoen, toe te voegen. Het is dan ook verzoekster zelf die onzorgvuldig is geweest door een aanvraag in te dienen, zonder hierbij te voldoen aan deze vereiste van

ontvankelijkheid. De huidige uitéénzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel van verzoekster is deels onontvankelijk en voor het overige ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC